

Kaçırdığım Sâba

– Cahit · 25 Ağustos 2013

Henüz doğmakta ki güneşin farkına varmamışken, güneşten bir parçanın ateşiyle karşı karşıya kalmak.. Manâ nedir bilmeyen, ufak sarsıntılar da bile tir tir titreyen, güneşe yabancı, sabi ruhum için anlamsız ve bilinmezlik heyecanından kaynaklanan hareketler bütünü belki de soyutlandığım şu ânda hissettiğim kalp ağrılarım. Yahut asıl doğacak güneşin sessizliği içindeki sabırsız ve telaşlı bekleyişim. Önceleri süslü cümlelerle şiirde, beraber çekinmiş birkaç özensiz fotoğrafta ve geçmişi hatırlamakta zayıf olan beynime işlediğim sayılı anıda bulduğum medeti şimdilerde geçmişin en hisli yüreklerinin neşrettiği aşk romanlarında, sigaranın boyumu aşan dumanında ve gözyaşımı akıtacağım dost omuzunda arar oldum. İlk ikisi kolay gerçi, mesele diğerinde. İstemsiz koyulduğum bu yolda bir başka tanıdıkla karşılaşmam şu üç yıldır aramama bakılırsa son derece zorlukta.

Hisleri alınmış herkes sanki ne baş koyacak omuz, ne sevdaya karşılık bir gülümseme bulabilmiş değilim. Gün oluyor zamana suç bulmakla yetiniyor, gün oluyor kendimi olması gerekenden fazla duygusalım gibi hissediyorum. Nadir olsa da mantığıma danıştığımda şu sonuçlar çıkıyor ki, sanıyorum geleceğime en doğru yaklaşımda bir belirleme.

“Zaman geçiyor ve insanlar akıntıya çoğu zaman kendilerini bırakmakta çözüm buluyorlar. Bu nereye, nasıl biçimde gidileceğini göz ardı etmek, yolda karşılaşacak olası problemde hazırlıksız olmak gibi bir şey. Başka bir deyişle, kontrolleri elinden öylesine bırakıvermek, zamanın getirdiği her şeye evet demek gibi. Akıntı tam da içinde bulunduğum çağı hissiyatsız ve laçka duygular eşliğine götürmüş durumda. Birkaç kişi yalnızca akıntı yerine kimi zaman koşarak, kimi zaman yürüyerek ve hatta bazı zamanlar aksi yönde yol kat ederek duygu denen insanlık alametine sahip çıkabilmiş durumda. Şu an kulağıma gelen şarkının sahibi de işte böyle birisi. Eksik Şiir'i ve her bir 'eksik şiirin'in' besteleriyle; devirden çok uzak bir kalp ritminin tabiri caizse “minik serçesi”.. Bir başkası da Fatma'sı için koskoca bir eser vermiş, kalbinin ziyadesiyle büyük olmasından bence, sonra O'nu unutup daha kaç aşkı tüketmiş, ancak son nefesine yaklaşmışken yaş farkının yarı ömrünü bulduğu Lüsyen'de tıkanmış. Böylelikle O da bir devirde “Şair-i Azam” diye anılmaya hak kazanmış. Bu aynı yolda olduğumuzu düşündüğüm iki kişinin kaderini kendimde görüyor, kanıtlarımı mantığımla uyuşturmaya çalışıyorum. Diğer yandan akıntıya kapılan bence acizlere dair ne kadar az düşlerimi karartırsam o kadar kârda olduğumu biliyorum.”

Mantığımla dinlediğimde ekseriyetle içinden çıkamadığım durumlarda olmak yolumun doğruluğunu ya da mübahlığını kanıtlamasının yanında devrin insanlarının hayatlarında tadamayacakları acıyla birlikte yaşama lezzetini de fark etmemi sağlıyor. Şans ki aradığım omuz da, delisi olduğum gülümseme de akıntıda, hissizce nefes alıyor. İstedğim ne Minik Serçe olmak ne de Şairi Azam olmak, istediğim kaçırdığım güneşin doğuşunu izlemek ve akıntıya kapılmamak. Dost yahut aşk meselelerinde de şarkılar dostum, Makberdeki her bir kelime de O'nun kalıntıları değil mi zaten?

Şöyle bir okuyorum da yazdıklarımı, O'na olan sinirimden veya bilmiyorum hasretimden, tıpkı O'nun gibi bencilce davranıyor, kendimi ilk adımda yenilmiş olmama rağmen haksız mertebelerde görüyorum. Oysa ben ki, cesaretsizliğin çözümünü Ankara'nın sisli havasında kaybetmiş, hevesimi ancak kâğıtlara

dökebilmiş, nefes almayı dahi şarkısız yapamaz hale gelmiş, daha en başta yorgunluktan bitap düşmüş, uykulardan hayatım pahasına vazgeçmiş, kor olmadan küllenmiş, acziyetini kabullenmişim. Aslında akıntıdan korkarken rüzgâra kapılmış küllerden başka hiçbir şeyim.

Muhammet Cahit Bekci

25.08.2013